

BÖNDÖR PÁL

Fogadóelőny, mégis

Nem véletlen, jut eszembe,
hogy a tenisz az élet nyelvét használja.

Andre Kirk Agassi

Mintha tenispályán lennék,
– lehet, hogy ott is vagyok –,
és mindig a túloldaról
adogatnának, a játék végén
nem lenne adogató- és térfélcseré,
örökké fogadó maradnék.

Ráadásul, ha a játékát kiismerném,
adogatásait kezelni tudnám,
és annyira-amennyire
már kiegyensúlyozottan védekeznék,
sőt olykor ellentámadásba sikerülne lendülnöm,
az adogatót lecserélnék,
kellemetlenebb ellenfelet
keresnének a helyébe:
a kukacos matektanár helyett
a hírhedt portást,
a kiállhatatlan szomszéd helyett
nemtörődöm tisztviselőt,
és ha mégis nálam lenne az előny,
számvevőt vagy alkotmánybírót,
hogy ellehetetlenítsenek végre
és véglegesen.

Repül felém
a fonák oldalra
a fehér labda a múltból,
a sárga a jelenből,
csalafinta hirdetések garmada,
kisebbségi törvénycikkely,

nikkel szamovár,
hírek, álhírek,
ingyen ebéd,
miegymás.

Tenyeresemre pattan
a depresszió, a fájdalom,
az apróhirdetések, a sumákolások,
piros betűs ünnepek,
szerelmeslevél, pizzafutár,
halottkém.

Játék, játszma, járom.

Székbíró nincsen, vonalbíró sem,
súlyomszem ugyan van,
meg is lehet nézni a felvételt,
ha ragaszkodom hozzá,
csak be kell hunynom a szemem,
máris lepereg
a kérdéses labdament,
de az eredményre,
melyet a háló túlsó oldaláról
mond be egy szenttelen hang,
ennek semennyi befolyása nincsen,
kiváltképpen ha engem igazolna
a felvétel.

A tenispálya borítása
Európában és Dél-Amerikában
leginkább salak,
Angliában fű;
az Egyesült Államokban
többségében kemény borítású
pályák vannak,
és van ez a pálya, ahol én hol lézengek,
hol lótok-futok, vagy álldogálok,
toporgok,
battyogok,
üldögélek,
sétálok,

melynek a borítása állandóan változik,
parketta, szőnyeg, keramitcsempe,
föld, homok, kavics...

A pálya túloldala áttekinthetetlen,
nem is sejtem a határait,
az én térfelem
olykor csupán tenyérsni,
máskor íróasztalnyi, lehet lakásnyi is,
utcányi, még akár városnyi, országnyi,
sőt a határon átívelő is.

Hetvenkét éves vagyok,
se ép test, se ép lélek.
de felvillanásaim,
ügyes megmozdulásaim,
jó perceim még lehetnek.

Esteledik,
első pillantásra nem is látni,
az égbolt vagy én hajlok-e enyhe giccsbe.

A pálya felém lejt,
a dőlésszög ugyan változik,
de a meccset végül
természetesen elveszítem,
mint minden földi halandó,

ezért nincsen izgalomnak helye,
elengedhetem a kezem,
most éppen azért,
hogy felkapjam a hólapátot
mivel két napig egyfolytában
havazott.

Máskor írószerszámért nyúlok,
hogy megkontrázzak
valamely hangos ostobaságot
egy fonák keresztütéssel.
Nagy ritkán
palacsintasütő van a kezemben,

hogy kedvezzek magamnak.
Az imént pedig a csavarhúzó
kerestem ki a mindenes fiókból,
de elfelejtettem, hogy miért
volt olyan hirtelen
szükségem rá.

Minden hónap huszadika előtt
néhány nappal
vegyes párosnak állunk össze
a feleséggel,
hogy kiegyenlítsünk.
Kiegyenlítsük a számlákat:
áram, gáz, víz,
szemétkihordás, telefon,
kábeltevé, internet,
mindenféle újonnan kitalált adók.
Ez egyre nehezebben sikerül.

Tenyeres keresztlabda
a bankkártyával,
majd tenyeres párhuzamos;
nyerő ütés, egyenlítés!

Sajnos, közben megszédülök,
forog velem a világ,
a jobb lábam is húzom,
fáj a derekam,
ápolási szünetet kérek,
aztán rövid bemelegítés után
kezembe veszem a prakkert,
és a végkimerülésig verem
a vörös szőnyeget,
amelyen a hírességek
majd elvonulnak, ki-ki
a neki megfelelő médiába.
Száz tenyeres, száz fonák,
száz tenyeres, száz fonák.
száz tenyeres, száz fonák,
száll a por,
száll a por,

száll a por,
ellepi a földi dicsőséget
és a privát kis hülyeségeinket.

A játékok közti szünetben
fejemre borítom
az izzadságszagú törölközőt,
és mélyen koncentrálok:
Ha lenne még egy életem,
azzal sem tudnék
valami okosabbat kezdeni,
mint hogy leélem,
ahogyan az adott
körülmények megengedik.

Idő, mondja a szenttelen hang,
és a beidegződés máris
visszatérít a pályára,
hogy folytassam,
azt ami még folytathatónak tűnik.

TANDORI ÁGNES ÉS TANDORI DEZSŐ, 1960-AS ÉVEK (Kecskeméti Kálmán felvétele)